



Arrest

nr. 106 217 van 2 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. JANSSENS loco advocaat D. DUMONT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 februari 2012 het Rijk binnen en diende op 8 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 28 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, te behoren tot de stam Peshawry en afkomstig te zijn uit het dorp Daryab Korona, gelegen in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, Pakistan. Op 13 mei 2011 bracht u een vriend uit uw dorp en enkele van zijn familieleden met de auto naar Shabqadar. Terwijl zij daar in het huis van een familielid waren, wachtte u buiten op straat. Na ongeveer een half uur tot een

uur zag u een minibus stoppen. Twee mannen stapten uit, waaronder een zekere M., een medestander van de Taliban die afkomstig was uit uw dorp. De minibus reed verder en ontplofte tweehonderd meter verder toen hij een groep rekruten van de Frontier Constabulary (hierna FC) bereikte. Enkele minuten later volgde een tweede explosie. U snelde toe om hulp te bieden. U bracht enkele gewonden naar het ziekenhuis in Peshawar. Onderweg naar het ziekenhuis belde uw vriend u op om te vragen of u in orde was. U vertelde hem dat u M. had zien uitstappen uit de minibus die even later ontploft was. Op de weg terug naar huis vanuit Peshawar, werd u opgebeld door uw neef. Hij vroeg u om niet naar het dorp te komen en op hem te wachten op de plaats waar u op dat moment was. Toen hij daar aankwam, vertelde hij u dat iedereen in het dorp ondertussen op de hoogte was van het feit dat u een ooggetuige was geweest en dat u M. had gezien. Uw neef bracht u naar een vriend van uw oom in Karachi, bij wie u onderdook. Eén à twee dagen later vond uw vader een brief van de Taliban voor de deur. Hierin stond dat u zich moest aanmelden bij hen. Eén à twee dagen hierna vond uw vader een tweede brief. Indien u zich niet in de volgende dagen zou aanmelden, zou er u een ernstige straf opgelegd worden. Enkele dagen nadien kwamen medestanders van de Taliban naar uw ouderlijk huis om naar u te informeren. Dit deden ze een tweede keer tien dagen later. Een twintigtal dagen na de aanslag kwamen ze opnieuw naar jullie huis en namen uw vader mee. Onder foltering vertelde uw vader hen waar u zich bevond. De volgende dag werd hij terug vrijgelaten en waarschuwde hij u. U bleef bij de vriend van uw oom ondergedoken. Ongeveer een maand later ontvluchtte u Pakistan. Via Iran, Turkije en Griekenland reisde u op illegale wijze naar België, waar u aankwam op 8 februari 2012 en dezelfde dag asiel aanvroeg.

B. Motivering U verklaarde voor het Commissariaat-generaal uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor wraakacties van de Taliban. U zou ooggetuige geweest zijn van de zelfmoordaanslag in Shabqadar op 13 mei 2011 en als enige één van de betrokkenen kunnen identificeren. (CGVS d.d.20/02/2013, p.8-9, 17) De Taliban zouden willen voorkomen dat u een getuigenis zou afleggen door u te vermoorden. (CGVS, p.8)

Er dient echter vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt de door u verklaarde vrees aannemelijk te maken.

Ter staving van uw verklaringen als zou u geïnterviewd worden door de Taliban omdat u als enige getuige één van de betrokkenen bij de aanval zou hebben herkend, legt u twee dreigbrieven afkomstig van de Taliban, en drie verklaringen neer. De inhoud van deze documenten komt echter niet overeen met uw verklaringen ter zake.

Wat betreft de dreigbrieven van Tehrik-i Taliban, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het hoogst opmerkelijk is dat deze, gezien hun anti-Westerse overtuigingen, een brief die opgesteld werd in het Pashtu zouden dateren volgens de Westerse tijdrekening. Gelet op deze vaststelling, kunnen er reeds vraagtekens geplaatst worden bij de authenticiteit van deze brieven.

Voorts ontkende u aangaande de eerste dreigbrief uitdrukkelijk dat u zich op een bepaald uur ergens moest aanmelden. (CGVS, p.18) Echter, in deze brief staat dat u zich om vier uur in de namiddag diende over te geven. Aangaande de tweede dreigbrief verklaarde u dat hierin stond dat men u zou doden en onthoofden. Gevraagd of er nog gesproken werd over een andere straf in deze brief, stelde u dat de Taliban u zouden "komen halen, folteren en straffen". (CGVS, p.19) Gevraagd of er nog iets anders in deze brief stond, antwoordde u enkel dat er bedreigingen tegen uw leven geuit werden. (CGVS, p.19) Ook dit komt niet overeen met de inhoud van de betreffende brief. Hierin wordt immers niet gesteld dat men u zou doden en onthoofden. Er wordt echter wel gesteld dat men uw huis zou platbranden en één van uw familieleden zou meenemen. Van deze bedreigingen maakte u echter geen enkele melding.

Daarnaast komen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal evenmin overeen met de door u neergelegde schriftelijke verklaringen. 'General councillor' A. K. stelt dat u een verklaring hebt afgelegd aangaande de zelfmoordaanslag in Shabqadar en dat u hiermee afdoende informatie hebt bezorgd en de verantwoordelijken kon identificeren. Verder stelt hij dat u wist te zeggen dat personen van het dorp betrokken waren. Dorpsoudsten H. G. en G. S. stellen zelfs dat u door 'general councillor' A. K. werd uitgeroepen tot enige ooggetuige van de zelfmoordaanslag. U ontkende voor het Commissariaat-generaal echter dat mensen die samenwerken met de autoriteiten op de hoogte zijn van hetgeen u de dag van de aanslag had gezien. (CGVS, p.16) Dit van [valt] echter niet te rijmen met de verklaringen van 'general councillor' A. K.. U verklaarde zelf dat dit een officiële functie bij de autoriteiten is. (CGVS, p.22) U stelde verder dat de autoriteiten op geen enkele manier op de hoogte zijn van wat u zag; en dat zij niet weten van de betrokkenheid van uw dorpsgenoot M.. (CGVS, p.17) Ook dit valt bezwaarlijk te rijmen met de verklaringen van 'general councillor' A. K. als zou u een verklaring hebben afgelegd. U ontkende evenwel dat u "bij hen" een verklaring had afgelegd. (CGVS, p.23) Gevraagd waarom 'general

councillor' A. K. stelde dat u een verklaring had afgelegd, antwoordde u enkel dat u verklaringen aflegde in België, niet in Pakistan. (CGVS, p.23) Dit kan geenszins als een afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid beschouwd worden. Indien dit werkelijk zo bedoeld zou zijn door 'general councillor' A. K., mag verwacht worden dat hij dit aangegeven zou hebben. Verder stelde u dat de verklaring van 'general councillor' A. K. niet zegt waarom u problemen had met de Taliban. (CGVS, p.22, 23) Dit is eveneens in tegenstrijd met de inhoud van voormeld document. Er wordt immers wel degelijk melding gemaakt van het feit dat u een ooggetuige was; de verantwoordelijken had kunnen identificeren; en had weten te zeggen dat de daders Taliban en criminelen waren. Ten slotte ontkende u dat u officieel benoemd werd als ooggetuige (CGVS, p.24), hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met de verklaringen van dorpsoudsten H. G. en G. S. als zou u door 'general councillor' A. K. benoemd zijn als ooggetuige. Hiermee geconfronteerd, ontkende u enkel dat u aan één van hen iets vertelde en stelde u verder dat iedereen wist dat u ooggetuige was. (CGVS, p.24) Dit verklaart echter niet uw aanvankelijke ontkenning.

De vaststelling dat uw verklaringen ter zake op veel punten niet stroken met de inhoud van de door u neergelegde stavingstukken (dewelke rechtstreeks betrekking hebben op uw vermeende problemen) of er zelfs in tegenstrijd mee zijn, ondermijnt in ernstige mate de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Betreffende de 'officiële' verklaringen die u hebt neergelegd – dewelke zouden zijn geschreven op uitdrukkelijk verzoek van uw vader (CGVS, p.22) dient voorts nog opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat corruptie in het Pakistaanse ambtenarenapparaat wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politielui, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document bovendien geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verreikende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt.

Verder dient vastgesteld te worden dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde met de hulp van een tolk die het Pashtu machtig is, geen enkele melding maakte van de dreigbrieven aan uw adres die de Taliban bij uw ouderlijk huis zouden hebben achtergelaten, noch van het feit dat uw vader zou zijn meegenomen en gefolterd door de Taliban om uw verblijfplaats te weten te komen. (CGVS vragenlijst, p.3) Nochtans hebben deze feiten rechtstreeks betrekking op de door u verklaarde vrees voor vervolging door de Taliban, zijn het de meest concrete aanwijzingen dat de Taliban wraak wilden nemen, en was u er al van op de hoogte op het moment dat u Pakistan verliet. (CGVS, p.17-18, 21) Dat u dergelijke belangrijke feiten niet zou vermelden toen u gevraagd werd naar de redenen van uw vrees, is geenszins aannemelijk te noemen indien deze werkelijk zouden zijn voorgevallen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u nochtans over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u er de redenen van uw asielaanvraag had kunnen uitleggen (CGVS, p.2) en er alle belangrijke elementen van uw asielrelaas kenbaar had gemaakt (CGVS, p.24). Geconfronteerd met de vaststelling dat u de hierboven aangehaalde elementen niet had vermeld, antwoordde u enkel dat men u simpele vragen stelde (waaronder "Wat voor problemen had je"), waarop u simpele antwoorden gaf. (CGVS, p.24) Dit is echter geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u de meest concrete aanwijzingen voor uw vrees voor een wraakactie van de Taliban niet zou vermelden. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts waren uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal op een belangrijk punt tegenstrijdig met uw verklaringen in voormelde vragenlijst. In deze vragenlijst verklaarde u dat het uw vriend was – dezelfde vriend die u niet lang na de aanslag had gebeld om te vragen of u in orde was én aan wie u had gezegd dat u M. had herkend - die u telefonisch waarschuwde om niet meer terug te keren naar het dorp omdat iedereen al wist dat u ooggetuige was geweest. (vragenlijst CGVS, p.3) Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u aan uw vriend (S. M.) had verteld dat u M. had gezien voor de aanslag maar dat het uw neef (G.) was die u eerst telefonisch had verteld om niet terug te keren naar het dorp en u daarna in persoon vertelde dat iedereen in het dorp op de hoogte was. U ontkende uitdrukkelijk dat uw neef u over de telefoon al had verteld wat er aan de hand was. (CGVS, p.12-13) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u aanvankelijk dat men niet had gevraagd wie er de eerste en tweede keer belde. (CGVS, p.24) Dit verklaart de tegenstrijdigheid echter niet. Immers, het betreft uw eigen verklaringen in deze vragenlijst. Bovendien gaf u voor het Commissariaat-generaal zelf aan dat de neerslag van uw verklaringen aangaande uw problemen in Pakistan tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aan u vertaald werd, waarna u geen opmerkingen had

gemaakt. (CGVS, p.2) Toen u nogmaals geconfronteerd werd met uw verklaringen in de vragenlijst, bleef u bij uw laatste versie van de feiten. Ook dit heft de tegenstrijdigheid niet op. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de waarschuwing die u zou hebben gekregen om niet terug te keren naar uw dorp, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.

Daarnaast bleek u op enkele belangrijke punten van uw asielrelaas onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn. Zo bleek u niet te weten of de twee explosies op 13 mei het werk waren van één of twee zelfmoordterroristen. (CGVS, p.11) Verder wist u niet wanneer Tehrik-i Taliban de verantwoordelijkheid voor de aanslag opeiste. (CGVS, p.14) U wist verder ook niet of er in de media sprake was van een minibus als oorzaak van de eerste explosie (CGVS, p.15), noch kon u antwoord bieden op de vraag of mensen van de overheid achteraf (in de media) hierover spraken (CGVS, p.12). Dat u dergelijke elementaire zaken over de aanslag, die de oorzaak van uw problemen zou zijn geweest, niet zou weten terwijl u berichtgeving over de aanslag op tv zou hebben gezien (CGVS, p.15) en u zelf krantenartikelen over de aanslag neerlegt – het Engelstalige artikel spreekt reeds van twee zelfmoordterroristen - valt bezwaarlijk te rijmen met uw vermeende betrokkenheid als ooggetuige. Immers, indien u werkelijk een belangrijke ooggetuige was, mag verwacht worden dat u de berichtgeving over deze aanslag van nabij zou volgen. De vastgestelde onwetendheid hieromtrent ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Ook aangaande de door u verklaarde reisweg van Pakistan naar België werden er inconsistenties vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken bleek u geen enkele informatie te kunnen geven over de landen of plaatsen die u onderweg was gepasseerd. (DVZ, rubriek 35) Voor het Commissariaat-generaal bleek u dit plots wel te kunnen. Zo kon u plaatsen in Iran en Turkije opnoemen en wist u dat u in Griekenland was geweest. (CGVS, p.6-7) Dat u dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet hebt vermeld, ondermijnt in ernstige mate de aannemelijkheid van de door u voorgehouden reisweg. Uw stelling als zou u enkel voor het Commissariaat-generaal in detail zijn bevraagd over uw reisweg (CGVS, p.8) is geenszins afdoende ter verklaring. Immers, ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt er gevraagd om plaatsen van doorreis te vermelden. Bovendien werden er wel de verschillende vervoersmiddelen genoteerd. (DVZ, rubriek 35) Voorts dient uit uw aanvankelijke verklaringen voor het Commissariaat-generaal te worden afgeleid dat u ongeveer vijf maanden onderweg was - 15 à 20 dagen voor de reis van Karachi naar Istanbul gedurende, vier maanden verblijf in Istanbul en 15 à 20 dagen voor de reis van Griekenland naar België (CGVS, p.7). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter verklaard dat u in totaal zeven maanden onderweg was geweest van Pakistan naar België. (DVZ, rubriek 35) Hiermee geconfronteerd, stelde u plots dat u twee maanden opgesloten werd door de Servische politie. (CGVS, p.8) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw eerdere verklaring als zou het 15 à 20 dagen geduurd hebben om van Griekenland naar België te komen. Toen u hiermee geconfronteerd werd, stelde u enkel dat dat de effectieve reisduur was (CGVS, p.8), hetgeen geenszins overtuigend is. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden reisweg. Deze vaststelling ondermijnt tevens de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Er kan, met de elementen die actueel voorhanden zijn in het administratief dossier, aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent. U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat u op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te vrezen hebt. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat u, een jonge man van Pashtu afkomst, naast het Pashtu een beperkte kennis van het Urdu hebt (DVZ, rubriek 8) en tevens noties van het Engels hebt – blijkens uw reactie op een vraag tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p.21) - ; een zekere scholing hebt gehad (CGVS, p.4); en u voor uw vertrek samen met uw vader een handel had (CGVS, p.4); zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat daar vele inwoners uit het noordwesten van Pakistan wonen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

Bijgevolg kan er niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw identiteitskaart bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. De krantenartikels aangaande de aanslag in Shabqadar vermelden uw naam niet, noch wordt hierin op een andere manier naar u gerefereerd. (CGVS, p.5) Bijgevolg kunnen zij de door u gekende problemen niet op objectieve wijze staven. De schriftelijke verklaringen van dorpsoudsten H. G. en G. S. en 'general councillor' A. K., alsook de twee dreigbrieven van de Taliban werden eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van "artikel 48/3 Vw. juncto artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de Status van Vluchtelingen in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht". Verzoeker voert in een tweede middel aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut de schending aan van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

2.3. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar "de beginselen van behoorlijk bestuur" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht concreet worden vermeld. Het komt niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te bepalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen, derhalve wordt dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, niet ontvankelijk aangevoerd.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Verzoeker voert voorts de schending van de materiele motiveringsplicht aan zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden behandeld.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging door de Taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. Verzoeker verklaarde aangaande de bomaanslag dat deze gebeurde door middel van een minibus (*flying coach*) (gehoor p. 9, vragenlijst 3.5) terwijl in de door verzoeker aangedragen krantenartikelen sprake is van een “*donkey-car laden with explosives*” (stukken 6) waarbij verzoeker deze versie meerdere keren aanhoudt niettegenstaande de dossierbehandelaar verzoeker (gehoor p. 12) zelfs confronteerde met het feit dat in geen enkel van de voor dit interview geconsulteerde artikels, melding gemaakt wordt van een minibus (gehoor p. 15). Verzoeker verklaarde dat hij zag wat er gebeurde bij de tweede explosie (gehoor p. 10), om onmiddellijk nadien tegenstrijdig te stellen dat hij tijdens de tweede explosie “*ik was daar niet*” (gehoor p. 11). Indien er 80 doden en 140 gewonden waren en diverse ooggetuigen geciteerd en met naam genoemd worden in de mediaberichten (stukken 6), maakt verzoeker verder hoegenaamd niet aannemelijk dat specifiek hij vervolgd zou worden. Ook al zou verzoeker tegen een vriend gezegd hebben dat hij één van de bij de bomaanslag betrokken personen herkende, en deze beweerdelijk de inwoners van het dorp (vragenlijst 3.5) inlichtte, zodat dit de Taliban bereikte, dan nog kan niet worden ingezien waarom verzoeker hiervoor zou vervolgd worden. Immers verzoeker was slechts één van de vele ooggetuigen van deze bijzonder ernstige bomaanslagen. Verzoeker diende evenmin klacht in, zodat de Taliban - voor zover ze potentiële ooggetuigen al willen elimineren - meer belang hebben zich te richten tot de gewonde getuigen, de in de media met naam genoemde getuigen en de bij het politieonderzoek betrokken getuigen en niet op een of andere anonieme getuige. Verzoeker licht vooral niet toe waarom de Taliban getuigen willen uitschakelen wanneer ze de opslag opgeëist hebben als vergelding voor de dood van Osama bin Laden en aldus zelf in de eerste plaats hebben getuigd van deze bomaanval. Verzoekers asielrelaas komt volledig verzonnen voor.

3.3. Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat het niet-vermelden op de DVZ van feiten met betrekking tot de vrees voor vervolging door de Tehrik-i Taliban niet kan worden aangewreven aan de tolk ook al heeft hij er in het “voorafgaand advies” op gewezen dat van verzoeker wordt verwacht dat hij “nauwkeurig, maar in het kort” de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid en hij later een uitgebreider tweede interview zou krijgen. Het verzoek om bondig te antwoorden

op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker immers niet van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken. De Raad ziet daarbij niet in waarom verzoeker de dreigbrieven en Talibanbezoeken aan zijn vader noch de hierop volgende martelingen van zijn vader zou vermeld hebben, aangezien deze essentiële feiten wel degelijk de vluchtaanleiding naar België hebben gevormd, te meer verzoeker op het CGVS bevestigde alles te kunnen uitleggen hebben op de DVZ (gehoor p. 2).

3.3.1. Verzoekers uitleg aangaande de personen die hem hebben opgebeld, kan evenmin overtuigen gezien verzoeker op de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat hij toen hij terugreed *“belde mijn vriend me opnieuw op en hij zei dat ik niet naar huis mocht komen”* (vragenlijst 3.5), wat tegenstrijdig is met verzoekers verklaring dat zijn neef hem nadien belde en zei niet terug te komen (gehoor p. 12). De gebruikte bewoordingen laten geen ruimte voor de in het verzoekschrift herhaalde gekunstelde *post-factum* verklaring die verzoeker probeert te etaleren om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Indien verzoeker eveneens verklaart dat de tolk zich vergist heeft bij het noteren van de zin *“ik ben doorgereden naar karachi”* terwijl hij verklaard zou hebben dat hij met de bus gereisd was, dan kan de Raad ook hier enkel vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier; immers de verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Pashtou en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd. Integendeel verzoeker bracht, naast de correctie van school in FC school, geen andere opmerkingen aan en bevestigde dat hetgeen hij op de DVZ verteld had, mondeling aan hem werd terug vertaald en dat hij daarna geen opmerkingen / verbeteringen had (gehoor p. 2). Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij zich beroept op het feit dat beweerdelijk de *“tolk hem bij het invullen van de vragenlijst verzekerde dat hij tijdens zijn interview bij het CGVS de kans zou krijgen om alle details van zijn verhaal uiteen te zetten”* zodat *“Verzoeker hier niet verder op ingegaan en heeft hij hierover niets gezegd bij aanvang van het interview bij het CGVS”* om zijn eigen nalatigheid ter zake te verschonen. Verzoekers opmerkingen komen dus voor als *post factum* beweringen, zijn niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig. Dat verzoekers raadsman bij het begin van het interview niet aanwezig was, kan evenmin aan de commissaris-generaal worden toegerekend.

3.3.2. Evenmin kan verzoeker ernstig beweren dat het feit dat hij niets gezegd heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken inzake zijn reisweg, terug te brengen is tot het verzoek om zeer beknopt te vertellen, nu de uitgebreide standaardvraag “nr. 35. Reisroute” er uitdrukkelijk op gericht is de reisweg van de asielzoeker in kaart te brengen en zelfs voorzien is van diverse subcategorieën die moeten beantwoord worden (plaatsen en landen van doorreis, binnenkomstdatum, vertrekdatum, doel van verblijf en motieven van vertrek, gebruikte vervoermiddelen, grensoverschrijding, legaal verblijf, vrees voor verwijdering) en er daarenboven bij de *“plaatsen en landen van doorreis”* uitdrukkelijk vraagtekens werden geplaatst, hetgeen een onwetend antwoord van de asielzoeker impliceert en niet een ongevraagde vraag van de dossierbehandelaar. Daarbij wordt het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken ook gehouden in het kader van de toepassing van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (de Dublin-II-Verordening). Geenszins kan een twee maanden durende vasthouding aan de Servische grens, zonder voordien vermeld te zijn, achteraf verklaren waarom de reisweg 7 in de plaats van 5 maanden was, laat staan dat dit niet dermate zwaarwichtig en ingrijpend was dat dit niet zou vermeld geweest zijn op de DVZ indien dit werkelijk ervaren was en aldus in het geheugen gegrift zou zijn.

3.3.3. Verzoeker gaat er aan voorbij dat niet aannemelijk is dat hij zelf zo weinig wist te vertellen over de aanslagen, aangezien hij hier beweerdelijk zelf getuige van was geweest, noch dat hij zichzelf geen inspanningen zou getroost hebben om zich achteraf te informeren via de media en andere kanalen, aangezien dit van primordiaal belang was om zijn voorgehouden vrees correct te kunnen inschatten. Evenmin is aanvaardbaar dat verzoeker zich ook niet in België dienaangaande verder heeft geïnformeerd.

3.4. Verzoeker legt nog talrijke stukken neer en voegt ter terechtzitting de vertalingen toe van de twee brieven van de Tehrik-i Taliban en de schriftelijke verklaringen van 2 dorpsoudsten en de General Councilor. Aangaande de op de brieven vermelde datum, voert verzoeker aan dat iedereen in Pakistan de Westerse tijdrekening gebruikt. Deze wordt aangeleerd op school en is de algemeen aanvaarde en gehanteerde tijdrekening. Het is niet omdat de leden van de Tehrik-i Taliban anti-Westerse overtuigingen koesteren dat zij de tijdrekening die hen algemeen bekend is niet zouden gebruiken. Zij zien dit immers niet als een teken van de Westerse beschaving, maar als de normale algemeen aanvaarde manier van dateren in Pakistan. Verder meent verzoeker dat hem betreffende de eerste brief tijdens het interview hem werd gevraagd (zoals ook vermeld in de bestreden beslissing, p.2, §3) of hij zich op een bepaald uur moest aanmelden bij het lokale centrum van de Tehrik-i Taliban. De tolk die aanwezig was tijdens het interview verduidelijkte de vraag door te verwijzen naar een afspraak zoals bijvoorbeeld de afspraak die verzoeker die dag had om om 14 uur bij het CGVS aanwezig te zijn. Verzoeker beantwoordde deze vraag ontkennend omdat de brief volgens hem niet stelt dat hij zich op een bepaald uur moest aanmelden, maar veeleer dat hij zich vóór een bepaald uur (nl. 4 uur in de namiddag) moest hebben aangemeld. Verzoeker stelt dan ook dat zijn verklaring allerminst tegenstrijdig is met de inhoud van de brief. Er was namelijk volgens verzoeker geen sprake van een afspraak op een bepaald uur. Tevens meent verzoeker dat hij betreffende de tweede brief wel melding heeft gemaakt van het feit dat de Tehrik-i Taliban dreigde zijn huis plat te branden en zijn familieleden te ontvoeren. Het feit dat dit niet door de interviewer van het CGVS in het gehoorverslag werd opgenomen is enkel te verklaren door het feit dat de tolk zijn antwoord mogelijks niet volledig heeft vertaald. Verzoeker legde immers voornamelijk de nadruk op de sancties die de Tehrik-i Taliban hem persoonlijk zouden kunnen opleggen. Hij was immers van oordeel dat de vraag van het CGVS voornamelijk was welke de mogelijke sancties waren die hij zelf in de praktijk riskeerde. In dit opzicht antwoordde hij ook dat de Tehrik-i Taliban dreigde hem te komen halen, folteren en straffen. De brief vermeldt volgens verzoeker immers onder meer dat indien hij zich niet zou komen aanmelden, de Tehrik-i Taliban hem zou bestraffen volgens de instructies van de leider van de lokale Tehrik-i Taliban. Deze straffen zouden volgens verzoeker in de praktijk betekenen dat ze hem zouden vermoorden en onthoofden, daar dit reeds met andere personen die de bevelen van de Tehrik-i Taliban niet hadden opgevolgd, is gebeurd. Daarom antwoordde hij dit ook wanneer hem werd gevraagd met welke straffen er in de brief werd gedreigd. Dit zijn immers de straffen die hij in de praktijk dreigt te ondergaan en kunnen worden bevolen door de lokale leider van de Tehrik-i Taliban. Bijgevolg zijn de zogenaamde tegenstrijdigheden tussen de inhoud van de dreigbrieven en de verklaringen van verzoeker tijdens het interview bij het CGVS duidelijk te wijten aan enerzijds verwarring omtrent de preciese draagwijdte van de vraag en anderzijds het feit dat zijn verklaringen mogelijks niet woord-voor-woord letterlijk werden vertaald door de tolk. Het CGVS kan dan ook niet louter op basis van deze zogenaamde tegenstrijdigheden beslissen dat de het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk is. De tegenstrijdigheden zijn immers te verklaren en zijn dus onvoldoende om een negatieve beslissing betreffende het toekennen van de vluchtelingenstatus te motiveren. Bovendien hadden deze tegenstrijdigheden kunnen voorkomen worden indien de CGVS verzoeker op een zorgvuldige manier had gevraagd om de aangehaalde tegenstrijdigheden te verklaren.

Indien het een feit van algemene bekendheid is dat de Taliban zich als fundamentele Islamisten specifiek richten tegen de Westerse cultuur en waarden, dan is niet geloofwaardig dat zij naast een eigen tijdrekening ook de Westerse kalender zouden hanteren. Betreffende de eerste brief verklaarde verzoeker verder uitdrukkelijk, op de vraag wanneer hij zich diende over te geven, *“Zo snel mogelijk. Er staat niets in dat ik me moet overgeven vandaag of morgen. Maar zo snel mogelijk.”*, waarbij hij ontkent dat er een specifiek uur in staat (gehoor p. 18), hetgeen lijnrecht indruist tegen de inhoud van de eerste brief waar deze stelt dat verzoeker zich moet *“overgeven om 4 uur in de namiddag (vandaag)”*. Aangaande de tweede brief verklaarde verzoeker als volgt *“Staat er in verteld wat voor actie?”* *“Ja. Als je niet komt opdagen, zullen we je doden en onthoofden.”* *“Dat staat in de brief?”* *“Ja.”* *“Los van onthoofden, dreigen ze nog met iets anders?”* *“Ja.”* *“Wat dan?”* *“Als je niet komt opdagen, zullen we je streng straffen.”* *“Ik ga het nog een keer vragen, staat er in de brief een andere mogelijke straf buiten u doden en onthoofden?”* *“Ze zeggen dat als ik niet mij overgeef, zullen ze me komen halen, folteren en straffen”* *“Nog iets anders?”* *“Bedreigingen tegen mijn leven”* (gehoor p. 19), wat opnieuw volledig de inhoud van de tweede brief ontkent waarin wordt gesteld dat *“Na de tweede brief moet u binnen de drie dagen uzelf aanmelden of wij zullen uw huis platbranden. Wij kunnen één van uw familieleden meenemen”*. Verzoekers vergezochte, gekunstelde en onlogische *post factum* verklaringen in het verzoekschrift kunnen dan ook geenszins overtuigen en komen enkel voor als pogingen om de in de

bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te ontcrachten, temeer gezien uit de veelvuldige en bijzonder expliciete vraagstelling op geen enkele wijze kan blijken dat er vertaalproblemen waren. Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij de CGVS verwijt niet voldoende zorgvuldigheid aan de dag te hebben gelegd gezien zijn veelvuldige en expliciete inspanningen ter zake.

3.4.1. Inzake de door verzoeker neergelegde schriftelijke verklaringen, meent hij dat de tegenstrijdigheden te verklaren zijn als gevolg van een verkeerde interpretatie van zijn mondelinge verklaringen. Aangaande de verklaringen van General Councilor A. K. heeft verzoeker, zoals hij tijdens zijn interview bij het CGVS bevestigde, nooit rechtstreeks bij de autoriteiten verklaringen afgelegd. De schriftelijke verklaring van A. K. bevestigt enkel dat General Councilor A. K. op de hoogte is van het feit dat het algemeen bekend is in het dorp (op basis van de verklaringen van de vriend van verzoeker) dat verzoeker (aan deze vriend) voldoende informatie heeft gegeven ter identificatie van de daders van de bomaanslag. Verder stelt A. K. officieel dat verzoeker hierdoor gezocht wordt door de Tehrik-i Taliban en dat verzoeker en zijn familie hierdoor niet langer veilig zijn in Pakistan. Nergens in de schriftelijke verklaring wordt gesteld dat Verzoeker zelf dergelijke verklaringen heeft afgelegd bij de autoriteiten. De schriftelijke verklaring vormt dan ook enkel een bewijs van de situatie die wordt ingeroepen door verzoeker ter staving van zijn gegronde vrees op vervolging in Pakistan. De verklaringen van verzoeker zijn dan ook niet tegenstrijdig met de schriftelijke verklaring van A. K. Verzoeker heeft immers nooit zelf verklaringen afgelegd aan de Pakistaanse autoriteiten. Het feit dat General Councilor A. K. een officiële functie heeft bij de overheid is irrelevant. Toen het CGVS verzoeker confronteerde met de zogenaamde tegenstrijdigheid in zijn verhaal, stelde hij dat hij enkel verklaringen met betrekking tot de bomaanslag had afgelegd aan de autoriteiten in België. Deze verklaring is volgens verzoeker correct, aangezien hij effectief voor de eerste keer zijn verhaal betreffende de bomaanslag waarvan hij getuige was, deed ten aanzien van de Belgische autoriteiten. Hij heeft nooit zijn een getuigenis afgelegd betreffende de feiten van 13 mei 2011 bij de Pakistaanse autoriteiten. De CGVS stelt verder dat de verklaringen van Verzoeker tegenstrijdig zijn met de schriftelijke verklaring van General Councilor A. K. omdat verzoeker tijdens het interview beweerde dat de verklaring niet zegt waarom hij problemen had met de Tehrik-i Taliban. Verzoeker verklaarde dit omdat de schriftelijke verklaring niet specifiek zegt dat de Tehrik-i Taliban hem zoekt om te voorkomen dat hij verklaringen zou afleggen met betrekking tot de dader van de bomaanslag in Shabqadar. Aangaande de schriftelijke verklaringen van dorpsoudsten Hazrat Gul en Gulab Sher, bevestigen deze volgens verzoeker enkel dat zij op de hoogte zijn van de schriftelijke verklaring van General Councilor A. K. en deze onderschrijven. Dit is dan ook niet tegenstrijdig met de verklaring van Verzoeker dat hij nooit officieel door de Pakistaanse autoriteiten als ooggetuige van de bomaanslag van 13 juni 2011 in Shabqadar werd benoemd, maar dat iedereen in het dorp hiervan op de hoogte was. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoeker verder niet gemotiveerd waarom deze algemene stelling van toepassing is op de door de verzoeker neergelegde schriftelijke verklaringen. Verzoeker dient niet te bewijzen dat de documenten die hij voorlegt authentiek zijn. Indien het CGVS de authenticiteit van deze documenten in vraag stelt, dient zij te bewijzen dat de documenten in kwestie door corruptie zijn aangetast. In de bestreden beslissing kan niets teruggevonden worden waaruit blijkt dat het CGVS effectief de authenticiteit van deze documenten *in concreto* heeft onderzocht.

Aangaande de verklaringen van A. K., stelt de Raad vast dat hierin wordt vermeld dat verzoeker een getuigenis heeft afgelegd over de zelfmoordaanslag op 13 mei 2011 te Shabqadar, op basis waarvan de identificatie van de verantwoordelijken mogelijk was en dat dit werd opgenomen in een FIR, hetgeen volkomen indruist tegen verzoekers verklaringen nooit naar de politie te zijn gegaan (gehoor p. 15), noch een verklaring dienaangaande te hebben afgelegd (gehoor p. 17), dat de autoriteiten evenmin op een of ander manier op de hoogte waren van hetgeen hij had gezien (gehoor p. 17) en op geen enkele manier weet hebben van zijn getuigenis van de explosie (gehoor p. 17), hetgeen daarenboven tegenstrijdig is met het feit dat A. K., die een officiële functie "van de regering" uitoefent (gehoor p. 22), hiervan wel op de hoogte is en met verzoekers verklaringen dat A. K. niet stelde waarom verzoeker problemen met de Taliban heeft (gehoor p. 22-23). Dat verzoeker zelf geen verklaring zou hebben afgelegd, gaat volledig in tegen de inhoud en strekking van dit stuk (zie ook de vertaling ter terechtzitting neergelegd). Aangaande de verklaringen van H. G. en G. S. stelt de Raad vast dat dezen verklaren dat A. K. verzoeker als officiële getuige heeft gedeclareerd, wat opnieuw door verzoeker wordt tegengesproken (gehoor p. 24). Verzoekers boutte ontkenningen en vergezochte, gekunstelde en onlogische *post factum* verklaringen in het verzoekschrift kunnen dan ook geenszins overtuigen, laat staan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden ontcrachten.

Verzoeker gaat er verder ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Geenszins dient de CGVS te bewijzen dat de kwestieuze documenten door corruptie zijn aangetast, laat staan dat hij hiertoe de lokale Pakistaanse autoriteiten zou moeten contacteren, te meer nu uit de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie *Subject Related Briefing "Pakistan" "Corruptie en documentenfraude"* blijkt dat corruptie wijd verspreid is in het Pakistaanse overheidsapparaat en dat zulks de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten, ondermijnt.

3.5. Ten slotte kan verzoeker niet ernstig aanvoeren dat de CGVS het vluchtelingenstatuut niet onderzocht heeft aangezien de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Het eerste middel is ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het CGVS erkent in de bestreden beslissing dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar een gewapende strijd aan de gang is. Toch concludeert het CGVS dat er geen reden is om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar hij zich volgens het CGVS in andere regio's van Pakistan kan vestigen waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern conflict. Uit het asielrelaas van verzoeker blijkt echter dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar Pakistan een reëel risico loopt op ernstige schade. Uit onder meer de dreigbrieven en de foltering van zijn vader, blijkt immers duidelijk dat verzoeker gezocht wordt door de Tehrik-i Taliban en dat zijn leven hierdoor in gevaar is. Hij dreigt dan ook duidelijk het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen bij zijn terugkeer naar Pakistan. In tegenstelling tot de motivering van het CGVS kan verzoeker niet ontsnappen aan de Tehrik-i Taliban door zich in een andere regio van Pakistan te vestigen. De Tehrik-i Taliban is namelijk in alle regio's van Pakistan aanwezig. Inderdaad zijn zij in sommige regio's niet zo nadrukkelijk aanwezig als in de geboortestreek van verzoeker. Dit betekent echter niet dat ze er niet vertegenwoordigd zijn. Verzoeker is er dan ook van overtuigd dat de Tehrik-i Taliban hem overal in Pakistan kunnen lokaliseren en hun dreigementen kunnen hard maken zonder dat de Pakistaanse overheid hem hiertegen kan beschermen.

4.2. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient verzoeker in deze elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land of regio sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit verzoekers identiteitskaart blijkt dat hij bij de uitgifte eind 2007 zijn huidig en permanent adres had in het Charssada-District van KPK.

4.3.1. Daargelaten dat de Raad niet inziet hoe in de bestreden beslissing een conflict in de “*grensregio met Afghanistan*” als “*uiterst lokaal*” kan worden beschreven nu de Federally Administered Tribal Areas (FATA) alleen al bestaan uit 7 Agencies en 6 Frontier Regions, kan in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal besluit, uit de toegevoegde informatie die verzoeker niet weerlegt, niet worden afgeleid dat de situatie in het Charssada-District van KPK valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Volgens de *Subject Related Briefing “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”* van 31 oktober 2012 is de situatie in de North West Frontier Province wisselend. Deze provincie die sinds april 2010 Khyber-Pakhtunkhwa noemt, bestaat uit twee gebieden: enerzijds de Provincially Administered Tribal Areas (PATA: de districten: Chitral, Dir, Swat, Malakand; twee tribale gebieden die aan de districten Kohistan en Mansehra grenzen en de regio Amb) en anderzijds de settled districts of alle districten behalve de districten die tot PATA behoren, onder meer de districten als Mardan, Charsadda, Peshawar, Hangu, Kohat, Swabi, Nowshera. Uit deze *Subject Related Briefing “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”*, blijkt dat in Khyber-Pakhtunkhwa de algehele veiligheid van de burgerbevolking in 2009 en de eerste helft van 2010 sterk onderhevig was aan de soms zware militaire operaties van militanten enerzijds en het Pakistaanse leger anderzijds. Echter het leger heeft de Swat-vallei en Peshawar al sinds de operaties van 2009 onder controle en de veiligheidssituatie is zelfs dermate verbeterd dat het leger in november 2010 een divisie uit het gebied terugtrok. Begin 2011 beheerste het Pakistaanse regeringsleger dus Khyber-Pakhtunkhwa en een groot deel van FATA, met uitzondering van Noord-Waziristan. Het dalende aantal militanten dat in de periode januari tot oktober 2012 omkwam, wijst erop dat de militaire operaties van het Pakistaanse leger in omvang en intensiteit verder afnamen. Niettemin kunnen de voortdurende militaire operaties van het Pakistaanse leger, de frequente aanslagen en de drone-aanvallen van het Amerikaanse leger de veiligheid van de burgerbevolking in FATA en Khyber-Pakhtunkhwa ingrijpend ondermijnen. Echter wat Charsadda betreft, kan worden vastgesteld dat deze regio een van de gebieden is waar vluchtelingen sinds 2009 bescherming zochten en voorts uit de informatie in het administratief dossier niet blijkt dat daarin verandering kwam. Ook verzoeker legt geen andersluidende informatie neer. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat de situatie in Charsadda beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

4.3.2. Gezien verzoekers problemen met de Taliban niet aannemelijk zijn, beschikt hij bovendien – in zoverre nuttig – over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Bovendien had (de vader van) verzoeker ook de middelen om naar Europa te komen (verklaring 34), zodat hij alleszins in de mogelijkheid was om zich ook buiten zijn voormalige woonomgeving te hervestigen. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij een zekere scholing heeft gehad, dat hij naast het Pashtou een beperkte kennis van het Urdu en noties van het Engels heeft en voor zijn vertrek samen met zijn vader handel dreef. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat er in alle redelijkheid kan worden verwacht dat het voor hem, een volwassen man, mogelijk is om zich in de grote steden, zoals Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad, te vestigen.

4.3.3. Verzoeker toont niet aan dat hij niet over een intern vluchtalternatief beschikt, laat staan dat er in Pakistan sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin.

4.4. Verzoeker toont aldus niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingen.

4.5. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.6. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK